

SLOVENSKI NAROD.

Ishaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanja na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poštnina znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravništvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Čehom!

Geslo:

„Nuž vzhúru! Sem pevné své rámě podejte
a vstupte ve svorný a nezlomný kruh!
A chopte se zbraně! Myšlenka bud' mečem,
a k svobodě láska nam slouží za štít,
tak hrady nepřatel jak bleskové ztečem,
a sláva již sluncem se bude nam stkvít.“

Gustav Pfleger-Moravský.

Priletelo sókolov krdelo,
Priletelo od Veltáve hladne,
Od Veltave od Libuše mesta,
Priletelo k nam je v gaj slovenski;
Sredi gaja tu je obsedelo,
Sredi gaja na zeleni lipi.
To je rádot, oj, to je veselje,
Ko pozdravlja s sókolom se sókol,
Sokol južni za junaško zdravje,
Praša brata s severja presrčno!
Ní to sivih sokolov krdelo,
Ki pozdravljat nas je prihitelo,
To so pravi krvni bratje naši,
Bratje naši, nam predragi Čehi!
Ki v Ljubljano so prispeli belo,
Oj v Ljubljano, stólico Slovencev.

Kaj pač, bratje, k nam Vas je privedlo?
Spomeníkov gledat velikanskih,
Spomeníkov znanosti, umétja,
Spomeníkov, kterim svet se čudi?
Spomeníkov tákih prí nas ní še! —
Mi smo mladi; jedva smo začeli
Dom prosvete graditi ponosni.
Utegníli tega preje nismo!
Ej na straži morali smo stati;
Tristo let smo bránili Evropo
Pred sovragom križa in kulture!
Sladko spala je gospá Evropa,
Mi bedeli nóč in dan pred vrati;
Písat vstala knjige je učene,
Mi krvave knjige z mečem v roki;
Pesmi nežne pela je Evropa,
Bojni krik se óril v gorah naših,
Bil je boj, ne boj — mesarsko klanje!
Zmaja mi smo spasili Evropo,
Mi Slovani viteški na jugu,
Heraklej smo in Mesija svetu —
In zató smo mu — barbarji divji,

Pasma vrste nižje, „gens inferior“,
Hlapci sužnji in druhál smo „vindská“ —
A oní so, kakor mi — kristjani!...
Odložili bili smo orožje,
Odložili meč in kopje bojno,
S kterim mi smo stražili „gospódo“,
Hteli njive smo orati svoje —
Svoje? Svojih nismo mi imeli!
Grad se dviga siv na skali strmi,
Grad ko gnezdo jastrebovo trdno,
V njem trinog je s svojimi krvníki:
On lastník je krasne zemlje naše,
On gospod je — mi njegovi hlapci,
In pravica naša to je — tla ka!
Delaj, rob, od zarje pa do mraka,
Znáji se in trudi se za druge!
Ako nečeš — bič ti koj pomore!
A grašák je iste vére z nami...
In vzbudíli bili smo se tákrat,
Spómnilí se, da i mi ljudjé smo.
Tirjali smo „staro pravdo“ svojo;
Kri je tekla, tekla je v potokih.
Kdo je zmagal?... Dósti! Zástor padí! —

Ali svoji vender smo postali,
Svoji bili smo na zemlji svoji;
Plemíči so zemljo nam vrnilí, —
Plemíči? Ne plemíči po „grbu“,
No po duhu svojem plemenitem.
In na zemlji svoji mi Slovenci
Hteli biti mi smo kot Slovenci.
„Kaj? i mali hočejo živeti?
Hočejo si jezik svoj gojiti?
Jezik svoj in narodnost oteti?
Quos ego...! Hoj, záprite jim usta!
Sram ga bodi, kdor golčí slovenski,
Vsak kaznúj se kaznítoj sramótnoj!
Po „krščanski“ jih čím prej ubjmo!“ —
A ubiti mi se dali nismo.

Zmagala je „stara pravda“ naša,
Bil je boj to ne krvav, duševen;
Duh svobode bil je naš zaveznik.
Duhu temu le smo mi hvaležni,
A nikomur drugemu na zemlji.
Vse, kar smo, to smo samí iz sebe.
Národ náš se čilo preporája,
Iz mrtvila starega on vstaja,
Med kulturne stopa on naróde.
Evo, bratje s severja predragi,
To ste čudo naše prišli gledat!
Mali smo, a hočemo živeti,
Slabi smo, pa upamo na pomoč,
Kakor veje šibka srka silo
Od sestrá na deblu jednom, jakem:
Tak i mi na Vas zašámo se.
Jeden brani sok, drévesa veje,
Jedna kri po žilah teče naših,
Jedna nam je skupna mati Slava,
Jeden nam je vsem — sovražnik ljuti.
Vam sežgal je Husa na grmadi,
Národ bil Vam v raju je ponižal —
A nad vse nas z bojem čaka novim;
Nov napad nas čaka iz zasede,
Že razpenja mreže naš sovražnik,
Da zadavi nas in Vas čím preje!
Združimo se, bratje, še tesneje,
Sklénimo zdaj zavezništvo sveto,
Da premagan bo napad i toti!...
V tó imé Vam prožamo zdaj roke,
Národ náš vse Vas poljublja v duhu,
Národ ves od Mure tam zeléne,
Pa do sinje Adrije obale,
Narod ves od sneznega Triglava,
Pa do Boča in Donačke góre!
„Dobro došli!“ kličemo iz srca,
„Dobro došli!“ nam v Ljubljani beli!

Gorázd.

Češki gostje na slovenskih tleh.

V nedeljo popoldne točno ob 5. uri 20 minut odpeljal je poseben vlak nad 500 čeških gostov proti jugu, včeraj zjutraj pa so se odpeljali člani deputacije Ljubljanske (načelnik odbora g. Hribar in gg. odborniki Borštnik, Duffé, Rohrmann, Skabrné, Trstenjak in Železnikar) v Trbiž, da ondu pozdravijo severne brate in je potem spremljajo v belo Ljubljano. Že na raznih postajah čula je deputacija pritožbe, kako se ovire delajo temu izrednemu podjetju, da je prepovedano okrasiti kolodvore, da kranjska obrtna družba ni hotela dati smodnika, katerega še davnó izumila ni in kako so posamni po Gorenjski razkropljeni nemškutarji rogovilili. A največje presenečenje čakalo nas je v Trbiži. Jedva iz vagona stopivšim javila se je neprijetna vest, da jim nikakor ne bode dovoljeno, s češkim vlakom voziti se nazaj. Ta prepoved se nam je velečudna zdela, kajti Čehi plačali so za vlak 12.500 gld., torej bi jim vsekako moralo biti svobodno, da mej potom vzamejo še 7 gostov seboj.

Dobro je bilo, da smo pravočasno zvedeli o tej nakani ter se takoj brzojavno obrnili do obratnega vodstva v Beljaku, od koder nam je čez pet ur došla vest, da se smemo s češkimi gosti voziti v Ljubljano. Ob 3. uri 38 minut pripeljala sta dva vlaka drage nam goste v Trbiž, kjer je bil prvi oficijalni pozdrav. Ljubljanski deputaciji pridružila sta se bila še g. župan Fruštuk iz Žabnice in g. duhovnik Treiber, in da si to število ni bilo preveliko, bil je vsprejem vendar tako iskren, tako v srce sesajoč, kakor si ga le moremo v ožgled tako divni naravi, kakor je baš okolu Trbiža in kadar si roki stisneta dva bratska, a daleč narazen ločena naroda. V imenu Slovencev nazdravil je gosp. Hribar došle goste na tleh, nekdanj slovenskih, zdaj pa žal že potujčenih, zagotavlja je jih, da jih sicer ne vsprejememo po staroslovanski navadi s kruhom in soljo, da jim pa prinesemo nasproti vse svoje srce. Po naudušenih „Viborně“-klicih zahvalil se je gosp. Eckrt v iskrenih besedah na tem pozdravu, na kar sta g. Lego in g. Duffé, prvi kot mnogoletni poznavatelj in prijatelj naroda slovenskega, drugi kot v Ljubljani bivajoč Čeh, izpregovorila par jako toplih besed, ki so vzbudile vsestranske „vyborně“- in živio-klice. Da se je v teh govorih poudarjala slovanska vzajemnost in solidarnost mej Čehi in Slovenci, umeje se ob sebi, a žal da nam prostor ne dopušča priobčiti je „per extensum“.

Ko so se prišleci malo okrepčali, pričela se je vožnja, pri kateri so Čehi imeli priliko občudovati lepoto naše dežele ob enem pa tudi probu jenost naroda. Od Rateč naprej, kjer sta se oba vlaka združila v jednega, pokali so na vsaki postaji topiči, vihrale zastave in vlaku nasproti doneli veseli živio in slavaklici. Na vsaki postaji bili so prirejani šopki, na vsaki bili bi nagovori, da se nismo mimo večine postaj tako hitro naprej vozili, da smo se le čudili, ko se je na Dovjem neznani roki posrečilo, vreči v naš vagon s trobojnim trakom ovit šopek planink z napisom: „Pozdrav s Triglava vrlim Čehom.“

Na Jesenicah, kjer je vlak malo postal, bilo

je mnogo ljudstva na kolodvoru in mnogo zastav na drevesih. Dekleta v narodni noši (bilo jih je 15), delile so šopke najznamenitejših planinskih cvetic (šopkov bilo blizu 600), štiriletna hčerka poštarja Schreya poklonila gostom krasno cvetlično torbico, gospodična Eržen pa načelniku češkega odbora dr. Schmausu krasen šopek. Župan Treven pozdravljaj goste, isto tako gg. A. Schrey, župnik J. Kršič in nadučitelj Maier. Seveda se je vse to jako hitro vršilo, ker smo morali jako hitro v vozove. Od tod naprej bila je vožnja jako zanimiva in slikovita. Povsod streljanje, zastave in pozdravi, povsod odzivanje Čehov, ki so vihteli svoje zastave, mahali z robci in s slavaklici izražali svoje veselje na teh prisrčnih ovacijah. Posebno treba omeniti prizora na neki skali pod Javornikom, pozdrava in okrašenja v Lescah, v Radovljici, krasnega prizora na Vidovci pri Kamnigoric in v Podnartu, kjer so vrli Kropenci in Kamničani pozdravili predrage goste, dalje pod Podnartom, na Save levem bregu, kjer so menda rodoljubi iz Podbrezja visoko na hribu okolu napisali „Živeli!“ postavili prapore in zažigali topiče in pa v Kranji, kjer je bilo posebno veliko občinstva in kakor čujemo vse izvrstno prirejeno. — V Škofjiloki, kjer se je vlak nepričakovano ustavil, posrečilo se je g. poslancu Mohorju, da je izrekel par iskrenih besed, a za odgovor ni bilo časa, kajti vlak začel je nagloma sopihati, nastala je zmešnjava in le čudo je skoro, da ni bilo nesreče. Naprej hitel je vlak mimo pozdravljajočih Medvod in mimo Vižmarja, kjer sta stali na peronu „Čitalnica“, „Katoliško rokodelsko društvo“ z zastavama in mnogo občinstva ter mimo Šiške, ki se je tudi pri tej priliki odlikovala, v Ljubljano, kjer je bil vsprejem sijajen, velikansk. Mesto vse v zastavah, na kolodvoru in pred kolodvorom pa občinstva, da se je vse trlo. Kakor val v morji zaorili so klici „Živio!“ in „Na zdar“ dosepešemu vlaku nasproti in ko so potovalci izstopili, pozdravil jih je župan Grasselli v slovenskem govoru, izražajoč jim veselje na njih pohodu, ker je s tem dana prilika, povrniti pred dvema letoma izkazano gostoljubnost. Narod naš se ne more primerjati z narodom češkim, bela Ljubljana ne z zlato Praho, a v ljubezni smo vam jednaki in v tej ljubezni „dobro došli.“ V imenu Čehov zahvalil se je dr. Schmaus, pozdravil Slovence kot brate in soboritelje na političnem polji, želeč, da bi češka in slovenska državnozborna delegacija vedno bili solidarni, da bi narod slovenski in narod češki hodila vedno roko v roki, kakor sedaj on v vidno znamenje seže županu bele Ljubljane v roko. (Vyboreň! Živio!). Po teh nagovorih začeli so gostje odhajati na svoja stanovanja. Vozili so se v pri vatnih kočijah in fijakerjih. Vsak voz pozdravljalo je od kolodvora do „Zvezde“ nastavljeno občinstvo, vse je bilo črno naroda, dokler se neso naposled vrnila narodna društva, na čelu jim „Sokol“, „Slavec“ in „Lira“ iz Kamnika v Čitalnico, kjer se je na vrtu pričela prosta zabava, izmed katere pa naj omenjamo samo dve točki: Izvrstno petje slavnega čveterospeva „Kytara“ in pa ognjevitve besede, s katerimi je g. dr. M. Murko napil Čehom, našim učiteljem. Češki gostje bili so radostno presenečeni in čestokrat so zatrjevali, da bi kaj tacega ne bili pričakovali.

Vsprejem je bil došlih severnih bratov in glavnega mesta Slovenije dostojen ter pokazal, kako močne so vezi in simpatije mej obema narodoma.

Z bregov Neve.

22. julija st. st. [Izv. dop.]

Vam je seveda izvestno, kako hud boj je Germanija napovedala ruskemu kreditu; vse reptilije trudile so se, da bi kolikor moči bolj oklevetale Rusijo, skalile vodo in lovile ribe, kakor je to sploh značaj nemške politike, katero vodi nemški kancelar. Nekega prekrasnega dne spomnil se je g. Bismarck na kontinentalno sistemo Napoleona I. in videla se mu je, da ako posname genijalnega Korsikanca, on ubije Rusijo popolnem. No, kakor je znano iz zgodovine, se Napoleonu ni posrečilo dovesti do konca svoje kontinentalne sisteme, da-si se mu je pokorjala brezpogojno vsa Evropa, razen Rusije, česar pa g. Bismarck dozda, k svojej žalosti pri vsej svojej klasične lokavosti ni mogel doseči. Bismarck je znal, da Germanija sama nič ne more storiti, zato je njega sin, grof Herbert Bismarck sprva želel Anglijo pridobiti za politiko svojega očca, kajti pripeljavšemu se iz Londona financistu je zjavil, da bi se morale i druge države pridružiti h Germaniji in vesti jednodušno proti Rusiji vojno. Kako nezadovoljnost je v Berlinu vzbudil Dunajski oficijozni „Fremdenblatt“, da je vzel v svojo zaščito ruske državne papirje, izvestno je tudi čitatelju. Od Anglije v Berlinu odgovora neso dobili, iz Italije pa neugoden odgovor. „Italie“ naravnost pravi, da je Italija srečna, da so vsi nje papirji pomeščeni v Parizu, kajti Francija nikoli ni pribegala k ponižanju kursa tujih papirjev radi politike in nikoli ni svojega soseda tepla po mošnji. „Ko bi se naši papirji „grâce aux nouveaux procédés de M. Bismarck“, očutili na Berolinskej borzi, to Italija bila bi popolnem zvezana“, pravi list.

Tudi nezavisno nemško časopisje je proti križarskeji vojski vladnih reptilij. To se razume samo ob sebi, kajti vsa ta politika je samo sleparstvo. Oficijozni trde, da je večina ruskih papirjev že iztirana iz Nemčije, resnica pa je, da so ti papirji iz rok malih kapitalistov prešli v roke velikim bankirjem, ki so tako osleparili gluhe in kratkovidne nemške „bürgerje“; tako se je, po besedah evangelija, odvzelo od „neimuščago“, i dalo „imuščemu“.

Zanimivo je, da so „Berliner Politische Nachrichten“, organ ministra financ, pisale še v 1885. l.: „Brezprimerna (beispiellose) akuratsnost, s katero je Rusija vselej, o času miru, i o času vojne izpolnjevala svoje obveznosti, povzdignila je v Germaniji kredit Rusije. To zaupanje k Rusiji pokazalo se je posebno še takrat, ko so ruski papirji, radi perspektivne afganske vojne, hitro ponižali se. Takrat je Germanija kupila ruske papirje, kajti ne glede na to, da so padali, zmatrala jih je Germanija kot gotovo pomeščenje (Placirung) svojega kredita.“ Tako je pred dvema letoma pisal list, ki je zdaj začel boj proti ruskim papirjem in ki ta boj vodi kot glavni poveljnik.

Oficijozni „Journal de St. Petersbourg“, objasnivši podrobno in dokazavši pravo ceno ruskih papirjev, začudil se je in ni mogel razumeti, kak uzrok imajo germanski oficijozni, napadati tako srdito

LISTEK.

Mabel Vaughan.

(Roman. V angleškem spisal Marija S. Cummins poslovenil J. P.—ski.)

Drugi del.

(Izvalje.)

Dvanajsto poglavje.

Da, leta so minula in ločila najina pota, blagi prijatelj, in vendar tako se najdeva naposled.

Bilo je neko krasno jutro v septembru, nekaj mesecev po dogodkih, v zadnjem poglavju povedanih; pred Vaughanovo hišo stal je voz ter čakal mlade družbe, ki je izlet za kratek čas nameravala. Ko je bila minula prva bolečina po veliki izgubi, branila se sirota Helena ni dalje, da je Henrik na podlagi najsvetejših vezij bil odslej nje varuh in pomočnik. Teden dni pozneje zahvalila se je za gostoljubnost pri Vaughanovih ter se je preselila v novo Henrikovo hišo. Srečni mladi poljedelec je bil za svojo nevesto pred kratkim sezidal kaj čedno hišo ter jo z ukusno priprostostjo z vsem opravil. Nobeden izmed njegovih še ni videl novega biva-

lišča; zato ni čuda, da so se Mabel, Alik in Murray z nenavadnim zanimanjem in veseljem pogovarjali, kedaj in kako bi novooženjenca obiskali.

Ker je bilo vreme kaj lepo, pot pa na nekaterih mestih grda in grabnasta, zdel se jim je lehek odkrit voz najpripravniji za vožnjo okoli trideset kilometrov daleč; in stari Zorel, kaj močen konj gospoda Vaughana, imel jih je ta dan tija popeljati. Murray, zal, živahen dečko s trinajstimi leti, stal je pred vrati, pokal z dolgim bičem ter ugajal prazne šale; Alik, dve leti starejši in skoro možate postave, skladal je kaj potrpežljivo mnogobrojne zavitke in culice pod sedeže in na dno voza.

„Teta, vi pač ne merujeta poseben voz napraviti?“ zaklical je Murray. „Zdi se mi, da res mislite poskusiti, koliko zamore ta voz nositi.“

Mabel se je zasmijala. „To so stvari, katere mi je Helena izročila, naj jih shranim,“ rekla je. „Alik, le pazi dobro, to je podoba nje matere. No, tu je pletenica s hrano! — Te ne smemo izpazabiti!“

„Ne; in tudi ne krme za starega Zorela,“ rekel je Murray vzdignivši vrečico z ovsom, ki je na tleh ležala.

„Tu je omara s knjigami in pismi“, zaklicala je Sabija, ki je v vežnih vratih stojé jih gledala.

„Za njo ne pustite prostora, in vendar je mej vsem najimenitniša.“

„To je res“, odvrnila je Mabel. „Heleni bilo bi jako žal, ko bili bi nje očeta listi in pridige tu ostali. Alik, kam naj denemo to omaro?“

Ubogi Alik je je gledal v največji zadregi; vender ni obupal; prizdignil jo je ter poskušal, ali bi jo na zadnjem delu voza lahko spravil. Vse zaman, prostor je bil premajhen.

„Alik, nikakor ne gre,“ zaklical je Murray, „zadnji sedež moraš proč vzeti, to je jedino.“

Alik je pomišljal.

„Nič ne pomaga,“ rekel je Murray, ki je vedno blagosrčno opazoval Alike, kako je sedaj to, sedaj ono poskušal. Pripravljen tudi svoj ugodni sedež žrtvovati nadaljeval je: „Preč s staro klopjo! Mabel in ti sedela bodeta spredaj, jaz pa se usedem na omaro — sedež vedno priliubljen glumačem.“ In rečeno, storjeno; nagloma je poletno suknjo pogrnil po omari ter se je nanjo usedel; hrbet je imel h konju obrnen, noge so mu pa doli visele. „Kaj ne, stari oče, vam se to zdi kot prav angleški voz za pse?“ nadaljeval je, ko se je suha postava starega gospoda Vaughana na pragu pokazala, „le še tisoč krat smešniše!“ (Dalje prih.)

na te papirje, ki so vsaj ravno tako gotovo in brezopasno pomeščenje kapitala, kakor nemški. Dasi je bil članek pisan jako hladnokervno in s čisto francoskim priličjem odgovorila je nanj Berolinska oficiojna „Post“ v surovem tonu pijanega nemškega „spießbürgerja“, pri čemer je pokazala, kakor polž, svoje rožičke: „Gazeta ni čitala, bržkone“, pravi „Post“, „nemških časnikov, da ne vé uzroka napadov na ruske fonde v Germaniji. Gromoglasno in dovolj često zjavljalo se je in ponavlja se še jedenkrat časniku na znanje: zasmehovanje pravice, ki leži v osnovi ukaza iz dne 14. marca, je najsilnejšim načinom pomajalo zaupanje Germanije k brezopasnosti nje lastnine v Rusiji, divžne in nedivžne. To je privedlo k objavam, ki so pokazala ruski kredit v njega sedanjej sumnej obliki. S tega stališča imel je ukaz od 14. marca koristne nasledke. Ko bi njega ne bilo tedaj bi mi v Germaniji zaupali morda še zanaprej tako slepo ruskim fondom; to nezasluženo zaupanje je uzrok, da se je Rusija storila, k naše žalosti, preveč hudim dolžnikom Germanije.“

Hinc illae lacrimae! Vidno je torej, kako živo v je zadel Nemce ukaz, ki jih je spodil iz zapadnih gubernij, kjer so oni že bili polni gospodarji. Več ko gotovo je, da taki postopki nemških politikov bodo imeli za Germanijo hude nasledke, tem bolj, kar se k politiki Bismarcka, kakor je vidno iz gore rečenega, dozda ni pridružila ni jedna država. Da Rusije ne straši besnost Nemcev, vidno je že iz tega, da ona celo ne misli pomiriti razdraženih čutnic železnega kancelarja, in za divjanje njegovih zemljakov v „reichu“ bodemo v Rusiji rano ali pozdno odgovorili tako, da bode Bismarck govoril samemu sebe Goethejeve besede: „Die ich rief die Geister, werd ich nimmer los“. Tako na pr. Rusija ostzejske Nemce poslednji čas gladi „protiv šersti“: ne glede na vse proteste Ostzejcev rusifikuje ta kraj brezobzirno in Nemci bodo z bodočega leta vse predmete, celo svoj luteranski „zakon božji“ izučevali po ruski. Nemškim učiteljem je dan rok, da se nauče po ruski; kdor v izvestni rok tega ne uspe, „stupaj z Bogom“! V Rigi je bilo upravi treba zemlje, da bi se zidala sodnijska palača. Zemlja, ki je udobna nikomu, ležala je cela stoletja brez rabe; komaj pa so začeli govoriti, da na tem mestu uprava misli postaviti erarično poslopje, zasadili so je Nemci in hoteli iz njega zdelati „Stadtspark“ — kar pride ukaz o eksproprijaciji mesta. Z rokami in nogami so se uprli mestni očetje, a nič ni pomaglo. zdaj terjajo za to mesto, ki jim ni prinašalo nikoli kopejke dohoda, 65.000 rubljev! No — menda jih ne dobodo; prepričali se bodo še drugo pot, da s praviteljstvom ni dobro „češenj zobati“.

Ministerstvo financ je objavilo vsoto dohodkov in razhodov za prvo tretjino tekočega leta; dohodov do 1. maja 1887. bilo je 231.567.107 rubljev, do 1. maja 1886. pa 206.836.903 rublj., torej letos več za 24.730.204 rub.; razhodov do 1. maja 1887. bilo je 242.045.505 rub., a do 1. maja 1886. 242.873.588 rub., t. j. letos manj na 828.083 rub., ali za 0.34%.

Krutorogov.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 8. avgusta.

Razni listi še vedno razpravljajo naredbo **naučnega ministerstva**. Oficijozno jo na vse moč načine opravičujejo. Sklicujejo se na besede prestolnega govora iz 1885. leta, v katerem se napoveduje, da je naloga naučnega ministerstva mladino navajati k obrtni delavnosti. Res prav lepo, toda vsak razsoden človek bi mislil, da bode naučno ministerstvo po tem takem skrbelo poprej za potreba obrtna učilišča, nego bode začelo z odpravljanjem srednjih šol. Tako mi Slovenci nemamo nobene obrtne šole, in še ne vemo, kdaj se katera ustanovi, pa se je vendar opustila gimnazija v Kranji. Na obrtni šoli, ki se ima osnovati v Trstu se ni pustilo toliko pravice slovensčini, da bi jo mogli slovenski učenci s pridom pohajati. Skoro se nam usiljuje misel, da je hotelo naučno ministerstvo zapreti slovenske mladine pot do višje izobraženosti, kajti o tem se pač ne more govoriti, da jo je le hotelo dati migljaj, da naj bolj pohaja obrtna učilišča, ko za nje ni poskrbelo. Naj bode stvar kakor koli, toliko jasno, da napredek slovanskega prebivalstva ni posebno naučnemu ministerstvu pri srci.

Da Čehi potolaži bode vlada jeseni porabila ves svoj upliv, da se spremeni državnozbornski volilni red tako, kakor češki poslanci želé. Ta stvar je sicer precej važna, vendar ne verjamemo, da bi se vsled tega Čehi odrekli vsem svojim terjatvam, ki se tičejo šolstva.

Vnanje države.

Turčija se boji, da bi **Bolgari** s svojim siljenjem ne spravili Koburžana v Sofijo, in njo samo s tem morebiti v velike zadrege. Turški zastopnik v Sofiji Riza baje izročil je noto bolgarskemu regentstvu, v katerej izjavlja svoje obžalovanje, da regentstvo nagovarja princa Koburškega, da bi se ne menil za Berolinsko pogodbo. Nasledke takega koraka naj Bolgarija le sama trpi. — Princ Koburški v kratkem dojde v Bolgarijo, kakor zagotavljajo razna poročila. Ne ve se pa še dobro, ali bode prevzel bolgarski prestol, ali se mu bode pa v Trnovem slovesno odpovedal. Poslednje zatrjujejo poročila iz Berolina, dasi ni prav verjetno. — Poslednji čas so razni listi mnogo bavijo z bivšim bolgarskim ministerskim predsednikom Radoslavovom. Po vseh poročilih je jako častitljiv in velik intrigant. Ko je bil član Karavelova ministerstva je vedno intrigoval pri knezu proti ministerskemu predsedniku, da bi sam postal načelnik ministerstva. Ker se mu pa ni hitro posrečilo doseči, kar je želel, izstopil je iz ministerstva, ter prestopil v opozicijo. Hkratu je pa še vedno pri knezu agitoval proti Karavelovu. Pridobil je bil že kneza zase in malo časa bi še bilo morda, pa bi bil ministerski predsednik. To je nekoliko pripomoglo, da je Karavelov se dal pregovoriti, da je pomagal odstraniti kneza, nadejajoč se, da ostane še dalje na krmilu. Kak znanaj, da je Radoslavov, se je kmalu potem jasno pokazalo. Tedaj so se v Bolgariji naglo ministerstva menjala. Najprej je metropolit Klement sestavil ministerstvo in Radoslavov je bil v njem pravosodni minister. Ko se je začela protirevolucija je Karavelov sestavil vlado in zopet je Radoslavov prevzel pravosodnje ministerstvo. Ko je pa nazadnje sestavilo se regentstvo, je Stambulov poklical novo ministerstvo in Radoslavov je prevzel ministersko predsedništvo. Bratil se je tedaj z nasprotniki in pristaši Rusije. Stambulov ga je imenoval ministerskim predsednikom in zategadelj, da bi več ne delal zdražb. Toda Radoslavov ni mogel mirovati, jel je hrepeneti po regentstvu. Roval je proti regentom in jim že precej omajal tla, zlasti ker je zase pridobil vojnega ministra. Samo s tem, da sta Mutkurov in Stambulov bila šla v Plovdiv in zase pridobila tamošnjo vojsko, se je posrečilo obdržati se regentstvu. Kako predrzno je postopal Radoslavov, to najbolje dokazuje, da je Sofijskemu županu prepovedal pozdraviti regente, ko so se vrnili s potovanja v Sofijo. Ker je videl Radoslavov, da vsa vojna sila ni zanj, nadejal se je še vedno, da ga bode podpiralo sebranje. Ko je pa Stambulov sebranju razložil, kako je postopal ministerski predsednik, se je vse sebranje izreklo za Stambulova. Ker je Radoslavov spoznal, da večine sebranja ne dobi zase, se ni hotel zagovarjati, ampak je dal ostavko in odpotoval s Trnovega.

Srbski naprednjaki hoteli so izdati nov list „Belgradski Lloyd“, pa ga vlada ni dovolila zaradi nekega formalnega pogrška. Nov list bil bi organ bivšega ministerskega predsednika Garašanina.

Nemce jako jezi, da Danci pomnožujejo vojsko, delajo nove utrdbe in skušajo si zagotoviti prijateljstvo Rusije in Francije. „Kreuzzeitung“, preti jim če se bodo kazali Nemcem sovražne, da bode Nemčija Dahnko prisvojila. Seveda to je lahko rečeno, a težko storjeno. Če bodo Nemci to poskusili, zadeli bodo na ruske in francoske bajonete. — Ob belgijske meji zgrade Nemci 26 strateških kolodvorov. Kakor se sodi, skušali bodo v prihodnjem nemško-francoski vojni Nemci skozi Belgijo prodreti na Francosko. Belgijci so zaradi tega jako nevoljni na Nemce in bodo skoro gotovo Francozom pomagali proti Nemcem. Francoski poslanik v Bruselji poklican je v Pariz, da bode poročal o nemških strateških zgradbah na belgijske meji.

Angleška lista „Pall Mall Gazette“ in Daily Telegraph, priporočata tako zvezo z Rusijo. Pa tudi drugi angleški listi pišejo za prijateljstvo z Rusijo. Vlada sama se baje prizadeva z Rusijo sporazumeti se o raznih vprašanjih.

Pol batalijona angleških vojakov odide v oktobru na otok Ciper iz **Egipta**. Več vojakov pa ne mislijo Angleži odpoklicati iz Egipta do aprila. Seveda angleška vlada bode skušala izprazniti Egipta, kolikor se da zavleči, ker se ni potrdila pogodba, po katere bi bili imeli pravico svoje vojske zopet tja poslati.

Dopisi.

Iz Železnikov 1. avgusta. [Izv. dop.] V 30. številki „Novic“ boče gosp. dopisnikar iz Železnikov smešiti ude tukajšnjega bralnega društva, a žalibog se je dotični gospod sam osmešil s svojim pisarenjem. Ne čudili bi se mu, ako bi bil kak prišlec iz rajha, da bi mu tolikanj presedala beseda „Slovenec“, vendar, hvala Bogu, Prusijanov tu še ni. Z vso pravico menim, da se smemo nazivati Slovenci, kajti to smo tudi, kakor tudi oni, kateri pravijo, da so nemčurji. Sicer si mi imena Slovenci nismo nikdar pridevali, čeravno smo ponosni na to, da smo Slovenci, ampak le naši nasprotniki so nas z nekakim zaničevanjem imenovali: „češ, to so Slovenci“, torej nikakor ne umemo, kako da nam mora g. dopisnikar očitati: „udje njegovi zovejo se še

ostentativno „Slovenci“. Celo nek gospod, kateri se šteje izobraženega, se je o neki priliki izrazil: „Ta uš... Slovenija, in ta gospod imenuje se prilično „Rodoljub“ (sic!). Kdo ne bi se smejal takim „rodoljubom!“ Sploh se čudimo, da gospod dopisnikar volitve in bralno društvo v tako tesno zvezo spravlja, kajti bralno društvo ni imelo nikakega opravila z volitvami, ker držalo se je o tej priliki popolnem nevtralnemu, kakor da bi ga ne bilo. Lehko se razvidi iz tega, da mora gosp. dopisnikarju zelo presedati tukajšnje bralno društvo, zakaj? tega ne vemo. Nikogar se ni sililo, da bi pristopil k bralnemu društvu, kajti vsak pravi rodoljub bode gotovo pospeševal to, kar je narodu v korist in izumsko. Gotovo ne zaničujemo nikogar, ki ni ud bralnega društva, a jako bili bi hvaležni, ko bi nas naši nasprotniki v miru pustili. Kdo preuzročuje nemir, molčimo — pst! Navadnim ljudem ne bi se bilo čuditi raditega, a čudom se čudimo, da celo izobraževatelj naše mladine, nekaterim njegovih učencev spodtikuje tako zvano „Slovenijo“ recte bralno društvo. Tudi stavek: „Naši Slovenci čutili so se poklicani, dobiti krmilo občinskega gospodarstva popolno v svojo oblast“, popolno označi stud, kojega ima gosp. dopisnikar nad bralnim društvom. Da bi si bili „Slovenci“ želeli dobiti občinsko gospodarstvo popolno v svojo oblast, je gola domišljija, kajti nekdo se je celo izrazil, da bi prijatelju nikakor ne bi privoščil, da bi taisti prišel v občinski odbor. — Res da je naša stranka postavila tudi kandidate v dveh volilnih razredih, vendar menimo, da je pri volitvah prosto pokazati svoje mnenje, in da ne volimo na komando, torej ne trobimo slepo v rog, katerega bi nam kdo podal.

Ker se je že meseca grudna preteklega leta gladila pot novemu županu, kakor pravi gosp. dopisnikar, ne čudimo se več, da je bil izvoljen zopet gosp. Levičnik županom, a čudimo se pa, da so bili zapisniki tako neredno sestavljeni, ker so se priprave za volitev vršile že meseca januarja, kakor trdi g. dopisnikar. Res je, da pravi g. dopisnikar: „Se ve da, našim Slovencem to kratkomalo ni po volji, da je bil g. Levičnik izvoljen županom, kar mu tudi ne oporekamo, kajti on ne ume razločevati stvari od osebnosti. Res je, kakor pravi gospod dopisnik, da nič ne pomaga, naše lamentiranje, a ne čudimo se mu. Vender pa se lahko spozna, kako se je godilo pri volitvah, ker gospod c. kr. vladni komisar se je izrazil, ko mu je nekdo pojasneval razmere: „Žalostno!“

Da pa sedanje občinsko predstojništvo ne bode mislilo, da ga mislimo popolno ugonobiti, mu priznamo, da smo jako hvaležni, da se je stvar toliko zavlekla, kajti ko bi bil že takrat sedaj obstoječi obč. odbor, ko se je delila cesta, gotovo bi ne bil dobil vsak posestnik svojega dela, in še sedaj bi bili srednjeveški tlačani, torej bi imela občina še ogromnih nepotrebnih stroškov. Gospod dopisnik nas tolaži, da naj potrpiamo še 3 leta, da bi se nam vreme razjasnilo. Ako bode pa dolgo tak veter vlekel, bode se brž ko ne zgodilo, da nam ne bode treba več župana voliti, torej nam ne bode treba delovati za našo ubogo stranko; onim pa vsa njihova pridobljena učenost ne bode nič koristila.

Iz Št. Petra na Notranjskem 6. avgusta [Izv. dop.] Preteklo je že mesec, odkar ni bilo tukaj dežja, vročina je zelo velika, letina bode zelo slaba, ubogi kmet, kateri tukaj sploh malo pridelja, ako je dobra letina, ali letos bode res slabo in malo, kajti po polji je vse bolj rujav, nego zeleno.

Toda mene dvojna vročina pripeka, ako se li zmislim na tukajšnje razmere in na veliko nasprotovanje.

Čudno je to, da si tako nasprotujemo, kajti reči moram, da smo večinoma vsi narodnjaki izimši neke male nemčurske peščice in grdo je za nas, da si ne osnujemo saj jednega društva, kakor n. pr. bralno društvo, katero bi nam gotovo več koristilo nego škodovalo, ali žal, da se naš gospod učitelj za takšne stvari nič ne briga, zatoorej se mi poprimimo in osnujmo si jedno društvo. Ako bodemo pa tako napredovali, kakor dosedaj, nas bode morebiti tista mala nemčurska peščica prekosila in morebiti se bode prej začela tukaj peti „das herrliche deutsche Lied“, nego si bodemo Slovenci tukaj osnovali, kakšno društvo, morebiti nas obišče še jedenkrat stari Dežman, da nam bode zapel omenjeno pesen.

Torej na noge, rojaki zbudimo se, pozabimo nasprotovanje jeden do drugega, ali držimo se gasla našega presvetlega vladarja „Viribus unitis“, potem si bodemo gotovo društvo osnovali.

Konečno mi naj bode še omenjati, kedaj se bode naš poštar kaj poboljšal. Hvala Bogu, da smo ga vsaj toliko prignali, da nam sedaj vender slovenske pobotnice pošilja, kajti od začetka nam je le vedno nemške, sploh pa naj bi še bolj slovensko uradoval.

Dobrovinski

Domače stvari.

(Vspored koncerta,) kateri priredi slovensko delavsko pevsko društvo „Slavec“ bratom Čehom na čast dne 10. avgusta 1887. na Koslerjevem vrtu. 1. Bendl: „Svoji k svojim“, zbor s četerospevom. 2. Dr. B. Ipavc: „Slovanska pesem“, zbor s tenorskim in baritonskim samospevom. 3. Dr. B. Ipavc: „Pozdrav Bledu“, poje mešani zbor Šišenske čitalnice. 4. A. Nedvč: „Popotnik“, s tenor solo, solo poje g. Meden. 5. A. Nedvč: „Labko noč“, poje mešani zbor Šišenske čitalnice. 6. Tovačovsky: „Straž na Vyšehradu“, zbor. 7. Dr. B. Ipavc: „Prošnja“, osmopev s tenor solo, poje g. Meden. 8. Hajdrih: „Noč na Bleškem jezeru“, zbor s baritonskim solom in četerospevom. 9. Stegnar: „Slavec in pevec“, zbor s tenorskim in baritonskim samospevom. 10. Förster: „Naša zastava“, zbor. Mej posamičnimi točkami nastopa Praški četverospv „Kytara“ in svira vojaška godba 17. pešpolka baron Kuhn. Ustoppina je za češke goste prosta: za vse ostale pa 20 krajcarjev za osobo. Začetek točno ob sedmih zvečer.

(Vspored pri vsprejemu bratov Čehov v Postojini) dne 12. avgusta t. l. 1. Pozdrav došlih gostov na kolodvoru v Postojini okoli 10. ure dopoldne; pred in po pozdravu svira domača godba. 2. Odhod v „Jamo“ ob 11. uri; na „Plesišči“ svira godba; na „Kalvariji“ pevanje narodnih pesni. 3. Okoli 1. ure popoldne obed bratov Čehov pri „Zlatem levu“, „Ogerski kroni“ in na restavraciji kolodvorski, in to „table d'hôte“ za skupaj 600 oseb po 1 gld. brez pijače. Število za „table d'hôte“ omejeno je iz raznih uzrokov. 4. Zvečer poslovalo od odhajajočih gostov na kolodvoru. Gospodje pevci iz cele Notranjske vabijo se ob 8. uri dopoldne istega dne h glavni skušnji v prostore „Čitalnice Postojinske.“ Pojo se pesni: „Cesarska himna“, „Jaz sem Slovan“, „Jadransko morje“, „Danica.“ Gospodje pevci so ustoppine v „Jamo“ prosti. Razna društva zbirajo se pod zastavami na kolodvoru ob 9. uri dopoldne pred prihodom bratov Čehov, in popoldne ravno tam pred odhodom. V Postojini, dne 7. avgusta 1887.

Odbor za vsprejem bratov Čehov.

(Umrl) je preteklo noč g. Josip Krisper, načelnik znane stare trgovske hiše in tovarnar v Ljubljani, v 55. letu svoje dobe.

(Himen.) Gosp. Luka Pintar, učitelj na višji gimnaziji Ljubljanski, poročil se je z gospodično Marijo Kobilčevo. — Gosp. Andrej Lavrenčič poročil se je včeraj v Št. Petru z gospodično Amalijo Peršinovo.

(Na včerajšnjo notico) v „Slovenskemu Narodu“ v zadevi romanja na sv. Višarje, prosim uljudno pisatelja onih vrstic, da bi se hotel k meni potruditi, da poravna stroške v zadevi romanja, in pripravljen sem mu takoj nadplačila zadovoljnim srcem prepustiti. Avg. Erzin, mag. urad.

(Ustrelil) se je preteklo nedeljo zvečer v ljudskem vrtu v Trstu umirovljeni podpolkovnik Filip Vrtovc.

(„Bilancia“), ki izhaja na Reki je poslednji čas objavila več lažnjivih dopisov iz Dalmacije in Trsta, v katerih se je hudo napadala avstrijska vlada. Avstrijsko ministerstvo notranjih zadev jo je zategadel prepovedalo za vse v državnem zboru zastopano dežele. „Bilancia“ je glasilo ogerske vlade.

(Na dermatologično-sifilitičkem oddelku Ljubljanske bolnice) izpraznjena je sekundarska služba. Prošnje naj se pošljejo do 15. septembra 1887 vodstvu bolnice.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Postojina 9. avgusta. Pri današnji volitvi voljen deželni poslanec Alojzij Kraigher s 118 glasovi. Na Vrhniki dobil Jelovšek 3, v Postojini župan Vičič in dr. Deu po jeden glas, v Loži bila volitev jednoglasna.

Dunaj 9. avgusta. „Wienerzeitung“ javlja: Dostojanstvo tajnih svetnikov: dobili deželni maršal gališki, grof Tarnovski, deželni glavar na Moravskem, grof Vetter in sekcij-

ski načelnik v notranjem ministerstvu, Breisky. — Bolgarski minister Načević, major Laaba, mnogo služnikov princa Koburškega in več poročevalcev Dunajskih listov odpotovalo danes na Bolgarsko.

Budimpešta 9. avgusta. Uradni list javlja, da se je princu Ferdinandu Koburškemu dovolilo, da sme izstopiti iz brambovske vojske.

Lompalanka 9. avgusta. Ministri in poveljniki brigad odpotujejo v Turn Severin pozdravljat princa Koburškega.

„LJUBLJANSKI ZVON“
stoji (192—100)
za vse leto gld. 4.60; za pol leta gld. 2.30; za četrt leta gld. 1.15.

Tujci:

8 avgusta.

Pri stonu: Doštal iz Amerike. — Srohein, Šrader, Engel z Dunaja. — Krčicka, Pelikan, Liska, Maropust, Kubek, Ryba, Odkolak, Jonaš, Jedlicka, Vonarak, Steyskal, Čmegal, Stepan, Kostol, Zitek, Kouril, Cumpelk s Češkega. — Širca iz Žalca. — Mašic iz Zagreba. — Kundegraber iz Gradca. — Učar, Logar, Repič iz Celja.

Pri stali: Louth, Pöcher, Weiss z Dunaja. — Zimmer, Kose, Tyebli, Urbanek, Petrovaš, Kubnel, Krool, Korselt, Maurat, Sašek, Weidenhofar s Češkega. — Allodi iz Trsta.

Pri bavarskem dvoru: Vranič, Jandera, Hubalek, Novaček, Hostinsky, Paroubek, Kaunitzky, Šimek, Lech, Vlačić, Tesanek, Beroun, Liska, Vožnik, Hlavicek, Vokurka, Havliček s Češkega, — Windsbad iz Trsta.

Meteorologično poročilo.

Dan	Cas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
8. avg.	7. zjutraj	740.06 mm.	14.4° C	sl. svz.	d. jas.	0.00 mm.
	2. pop.	738.12 mm.	29.2° C	brezv.	jas.	
	9. zvečer	738.66 mm.	22.0° C	sl. jz.	jas.	

Srednja temperatura 22.0°, za 2.2° nad normalom.

Dunajska borza

dne 9. avgusta t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	včeraj	danes
Papirna renta	gld. 81.45	gld. 81.45
Srebrna renta	82.80	82.75
Zlata renta	112.80	112.80
5% marena renta	96.40	96.45
Akcije narodne banke	886.50	884.00
Kreditne akcije	281.50	280.90
London	125.55	125.95
Srebro	—	—
Napol.	9.96	9.99
C kr. cekini	5.93	5.95
Nemške marke	61.60	61.77 1/2

Bogu vsemogočnemu dopalo je po svojem nezapodljivem sklepu našega iskreno ljubljene soproga, oziroma sina, očeta, tasta, starega očeta in brata gospoda

Josipa Krisperja,

trgovca, tovarnarja in rudarskega deležnika.

poklicati v boljše življenje včeraj, dne 8. avgusta ob 11 1/2 ure po noči po daljšje težke bolezni in vsprejemu svetih zakramentov za umirajoče v 55. letu svoje dobe.

Posvetni ostanki pokojnika bodo se 10. avgusta ob 6 uri popoldne v hiši žalosti v Gorenji Šiški slovesno blagoslovili, potem pa prepeljali na pokopališče v Ljubljani k sv. Krištofu in položili v rodbinsko rakev.

Svete maše zadušnice brale se bodo v raznih cerkvah.

V Ljubljani, dne 9. avgusta 1887.

Engelhilda Krisper roj. Baumgartner, soproga. Josipina Krisper, mati. dr. Ant. Krisper, Josip Krisper, Ivan Krisper, sinovi. Engelhilda Tönnies roj. Krisper, Marija Mahr roj. Krisper, Ana Schneditz roj. Krisper, hčere. Antonija pl. Schrey, sestra. Valentin Krisper, tovarnar, brat. Hilda Mahr, unuka. Gustav Tönnies, tovarnar. Dr. Alfred Mahr, praktični zdravnik, Guido Schneditz, c. kr. okrajni sodnik, zetje. (561)

Trgovsk pomočnik,

z dobrimi spričevali, zmožen slovenskega in nemškega jezika, špecerijske in železninske štacune izurjen, želi svoje mesto zameniti. — Več o tem pove upravnistvo „Slovenskega Naroda“ pod št. 510. (548—3)

Nova hiša v Ljubljani na prodaj,

pritlična, z dvema sobama, kuhinjo, kletjo in malim vrtom. Proda se iz proste roke zavoljo službenih razmer. — Natančneje se izve pri lastniku na sv. Martina cesti št. 15. (557—2)

Hiša na Vrhniki,

jako lično zidana, s prodajalnico, dvema sobama pri tleh, kjer je sedaj gostilnica, z jednim nadstropjem in tremi sobami, z ličnim malim vrtom in kegljiščem, ki leži za obrt na jako ugodnem kraju, kjer se ceste križajo, ležeča ob okrajni cesti, po kateri ljudje k maši hodijo,

se prodaja po nizki ceni ali pa tudi dá v najem.

Bolj natančno se izve pri upravnistvu „Slovenskega Naroda“ v Ljubljani in v prodajalnici gospoda J. R. Jelovška na Vrhniki. (53—2)

Št. 5010 de 1887.

(536—3)

Naznanilo.

Zaradi glavnega snaženja uradnih prostorov ostane

deželna in zemljiščno-odvezna blagajnica kranjska

dne 11., 12. in 13. avgusta t. l. strankinemu prometu zaprta.

Od deželnega odbora kranjskega, v Ljubljani, dne 1. avgusta 1887.

V „Narodni Tiskarni“ v Ljubljani prodajajo se

Jurčičevi zbrani spisi po znižani ceni.

1. zvezek: Deseti brat. Roman.
2. zvezek: I. Jurij Kozjak, slovenski janičar. Povest iz 15. stoletja domače zgodovine. — II. Spomini na deda. Pravljice in povesti iz slovenskega naroda. — III. Jesensko noč mej slovenskimi polharji. Črtice iz življenja našega naroda. — IV. Spomini starega Slovenca ali črtice iz njegovega življenja.
3. zvezek: I. Domen. Povest. — II. Jurij Kobila. Izvirna povest iz časov lutrovske reformacije. — III. Dva prijatelja. — IV. Vrban Smukova ženitev. Humoriistična povest iz narodnega življenja. — V. Gelida. Povest po resnični dogodbi. — VI. Kozlovška sodba v Višnji Gori. Lepa povest iz stare zgodovine.
4. zvezek: I. Tihotapec. Povest iz domačega življenja kranjskih Slovencev. — II. Grad Rojine. Povest za slovensko ljudstvo. — III. Klosterski žolnir. Izvirna povest iz 18. stoletja. — IV. Dva brata. Resnična povest.
5. zvezek: I. Hči mestnega sodnika. Izvirna zgodovinska povest iz 15. stoletja. — II. Nemški valpet. Povest. — III. Sin kmetkega cesarja. Povest iz 16. stoletja. — IV. Lipe. Povest. — V. Pipa tobaka. Povest. — VI. V vojni krajini. Povest.
6. zvezek: I. Sosedov sin. — II. Moč in pravica. — III. Telčja pečenka. Obraz iz našega mestnega življenja. — IV. Bojmi se te. Zgodovinska povest. — V. Ponarejeni bankovci. Povest iz domačega življenja. — VI. Kako je Kotarjev Peter pokoro delal, ker je krompir kradel. — VII. Črta iz življenja političnega agitatorja.

Zvezek po 60 kr., eleg. vezan po 1 gld. Pri vnanjih naročilih velja poština za posamični vezani zvezek 5 kr., za vezani 10 kr.

Dijaki dobivajo Jurčičeve „Zbrane spise“ po 50 kr. izvod, ako si naroče skupno najmanj deset izvodov.

Prodajajo se v

(79—42)

„NARODNI TISKARNI“ v Ljubljani,

Kongresni trg,

Gledališka stolba.

VIZITNICE

priporoča

NARODNA TISKARNA

v Ljubljani.

BRATA EBERL

prodajata najboljše in najcenejše

oljnate barve, lake in firneže

lastnega izdelka, na debelo in drobno, nadalje

prstene in kemične barve in čopiče ter vse v njihino stroko spadajoče blago. (87—142)

LJUBLJANA.

Za frančiškansko cerkvijo, v hiši gospoda J. Vilharja hiš. štev. 4. LJUBLJANA.